
GRECSÓ KRISZTIÁN

Doktor urak

(regényrészlet)

Dr. Voith József fogalmazó elhatározta, nem utazik haza a hétvégén. Soha az egyetem alatt, ahol pedig megédesedő emlékei szerint mesésen érezte magát, ilyen elő nem fordult. Minden péntek délután ott tülekedett a Mars téren, a Feketevárosba induló buszra várakozók között, ahol a faluról, Tömörkényről, Csanytelekről bejáró munkások majszolták ebédre a csupasz vizes zsömlét, és szűrösöltek hozzá zacskós tejet, egyetemisták károgtak a tételekről és a gonosz vizsgáztatókról, és ő mindig ott állt köztük, az egész heti szennyessel a pakkjában, és várta, hogy hazajusson. Most, ebben az idegen, porszagú városban, nagybátyja kisházában azzal az elhatározással ébredt péntek reggel, hogy nem megy haza. Bágyadt volt, de nem másnapos. Percekig figyelte Ildit, ahogy pihés hasa föl-le jár. Nem akarta elhinni, hogy szerethetett ezzel a csodaszép lánnyal, ráadásul alig néhány hét alatt másodszor jutott az ölekezés közelébe. Lám, ezek szerint ami a cigánylánnyal történt, mégsem az ördög csalafinta játéka volt mindössze, nem azért férközhetett a lány kegyeibe, mert nemet – illetve Lajos bácsi szerint igent – mondott a Sátánnak. Az ördögi vízióknak ehhez semmi köze. Ő igenis lehet vonzó, őt is megkívánhatja egy nő, nem egy fölösleges, eltunyult, szétfolyó pacni, mint korábban érezte, hogy a teste csak teher, mert hurcolni kell, túrni a vágyait, lenyelni a kudarcait, hogy mindig, mindenhol elutasítják. Mikor a Mars téren várakozott, hányszor megfogadta, hogy nem teszi, aztán mégis éhesen bámulta a kihívóan öltöző, csinos kamaszlányokat, akik csak ritkán néztek vissza rá, olyankor is megvetően, elutasítóan. Ilyenkor még a dzsörzé-nadrágos, kövér gyárimunkást is különbnak érezte magánál, mert a szaki bácsi bizonyosan nem szűz, őt magához engedi valaki, csak ő, Voith József szeretne elbújni, hogy ne látsszon, ne lehessen észrevenni, mert lesül róla a kiéhezett vágyakozás, a szerencsétlenség: hogy bárkihez oda dörgölőzne, de nincs aki szóba álljon vele. Most bezeg! Egy ilyen vadóc, gyönyörű lány, mint Ildikó, megöleli; ezt korábban nem is remélte volna. Itt alszik mellette meztelenül, persze angyalpihék nélkül. Hála Istennek, a szokatlanul kemény drog okozta látomások elmúltak, és ő nem is szeretne beszélni róla, még ha az határozottan érdeklő is: miként lehetséges, hogy három ember közös térbe, vízióba kerüljön? Milyen szer ez, hogy az agyakat egyformán készíti ki, és az ő angyalos megjegyzéseit nem értetlenség fogadta, mert a többiek ugyanazt képzelték, látták, hallották. Angyaltollban fetrengtek. Angyalszöröső volt, fehérség, fehérség, fehérség. Jocó hallott már efféle ajzószerekről, amelyek – ahogy a szakzsargon mondja – gruppan szippantanak ki „hipertérbe”, és ott, a közös trip alatt „bedurran a mátrix”, ám ő ezt eddig csak menőző dumának tartotta. És most mégis megvalósult. Rémületes egységgé kovácsolódtak, az angyalok borzalmas násza közös élmény volt, csodálatos, közben kétségbeejtően lealacsonyító. Utóbbit

persze jótékonyan elfelejtik majd, és úgy tesznek, mintha csurom örömből állt volna az egész, semmi üledék, keserűség, fájdalom. Bár lehet, a többiek észre sem vették, hogy ő mennyire szenved alul, hogy úgy érzi, mintha a nagybátyja őt is magáévá tenné, és ez a kiszolgáltatott, megalázó helyzet mennyire megviseli. A vége persze mindent felülírt, ahogy a reggel is, az ébredés, Ildikó nyíltsága, melegsége. A lány pucéran mászkált köztük, és még a zuhanyzából is bugyiban jött vissza, ami egy valamással ért fel Jocó számára, mintha azt mondta volna, nem tagadja meg, amit bedrogozva végigcsinált. Együtt tekertek be az ügyészségre, Ildikó a vázon ült, és hozzábújt, mert csípős volt a reggel, de a Körös-part, akár egy tünemény, az okker, a vörös és a barna árnyalatok keveréke, a fák koronái szinte izzásban voltak a feljövő naptól, ahogyan szokás szerint Ildikó vörös hajkoronája is, amibe bele-belekapott a nyirkos szél. A lány rőt haja betéritette Jocó arcát. Kiabálni kezdett, hogy elesnek, hogy nem lát, de Ildikó csak nevetett, és ráparancsolt, hogy tűrjön, bizon benne, majd ő irányítja. Jocó túrt, vakon tekert, Ildikó meg kacarászva kurjongatott, hogy balra és jobbra, majd megint jobbra.

Az ügyészségen remekül telt a nap. Dr. Voith József fogalmazó rátalált a hangra, melynek köszönhetően az eddig zárt kapuk zöme megnyílt instruktora, Fejér Antalné lelkében. Volt bátorsága elég ironikusan és szemtelenül válaszolgatni, erős cinizmussal eljárni az egyetlen lehetséges szerepet, amelyet a helyzet megkövetelt. Túl komolyan venni Zsuzsácska problémáit, életét, nehézségeit, fájdalmait, átélni özvegy Fejérné mindenestül. Hogy az asszony szívét körbemarkolta a gyász fájdalom, lelkét szétmarta az élet minden keserűsége. Jocó megdöbben, milyen egyszerűen ki lehetett keverni az ellenmérget. Csak le kellett az asszonyt Zsuzsácskázni, és jajongani vele, ha jajongani kell. Persze mindvégig kikacsintva a szerep mögül, amely kikacsintás kétélű fegyver, mert bár Fejér Antalné azt hiszi, neki szól, és éppen azt jelzi, hogy őt ifjú fogalmazója nem nézi teljessen ostobának, valójában az ellenkezőjét jelenti. Jocó kifinomult retorikával játszott túl minden túljátszani valót, hápogott, mikor az aktuális aktában a tényállási elemek bizonyításának hiányát Zsuzsácska nem így rendszerezte volna.

– Tényleg, Zsuzsácska, maga pótolhatatlan!

Néha maga is megijedt, hogy miket beszél, de instruktora mosolygott, és nem győzött csodálkozni, hogy mi lette; lám, van remény, lesz Jocóból valami. Az ebéd derűsen, egészen más hangulatban telt, Ildikó figyelt rá, komolyan vette, és ezt Angéla, a féltékeny és érzékeny orrú barátnő azonnal kiszagolta. Jocó, jó érzékkel, udvarolni kezdett Angélának, az új felállásban ellensúlyozta, hogy a lány lett a harmadik, a kimaradó, a triumvirátus leggyengébb tagja. Ildikó hálás volt, megsimogatta a combját az asztal alatt.

– Ügyes fiú vagy – suttogta neki, mikor a tálcákat viték vissza –, nem is gondoltam volna.

Jocó szinte szárnyalva indult haza, és elhatározta, hogy azonnal leugrik a Pedróba, megkeresi Csicselyt. Volt kedve a férfi örütségeit hallgatni, és nevetni Mancika faviccein. Miközben tekert, odaképzelte a lába közé, a vázra Ildikót, ahogy a lány a vállához dől, kacag, és ő annyira bízik benne, hogy behunyt szemmel hajtja a kerékpárt. Arra gondolt, talán tévedett. Hogy egészen eddig Lajos bácsinak volt igaza. Ez lehet a valódi stratégia, így kell kezelni, vezetni, irányítani a napokat, így múlik becsesen az idő, és kapnak a percek nemespenészt, zamatosodnak meg a mondatok, így lehet túlélni, hogy megy, hogy kopik, vége, és majd sehova tovább. Letette otthon a biciklit, és mielőtt elindult a Pedróba, benézett Lajos bácsihoz, átjön-e vele a kocsmába. Ha igen, menjenek együtt.

Ekkor tört el a nap.

Koszolódott be minden, és romlott el Jocó kedve annyira, hogy másnap, szombat reggel mégis hazautazott a szüleihez, Feketevárosba.

Lajos bácsi a fürdőszobában kutatott, feltúrta valamennyi polcot, a tégelyek, kenőcsök, sprék jó része a kádban hevert. Jocó látta, hogy nagybátyja tiszta ideg, de eszébe sem jutott, mit kereshet ilyen makrancos hévvel. Csak akkor ugrott be neki, mikor önkéntelenül meg akarta állapítani, hogy egy éjszaka alatt milyen jól kiszellőzött innen a pacsuliszag. Majdnem ki is mondta, mikor Lajos bácsi káromkodni kezdett, hogy merre lehet a parfümje, nem nyelhetette el a föld. Jocó összereszt. Hogyan felejtethet el szólni? Ha tegnap rögtön, ahogy kiér, a kisházban magyarázkodni kezd, és megígéri, hogy megveszi a parfümöt, nem lett volna ilyen zsenánt a helyzet. Sőt, meg kellett volna venni ma, és most előhúzná, lazán a zsebéből, hogy bocs, eltört, itt egy új palack.

– Én törtem el, ne haragudj, arcszeszt kerestem, és leesett.

Lajos bácsi megfordult, kikerekedett szemmel tátogott egy ideg, szuszogott, nagy levegőket vett, és csak azután szólalt meg.

– És nem lett volna ildomos ezt közölni velem?

– Most mondom. Ne haragudj, azonnal elrohanok megvenni.

– Ez a legkevesebb – sziszegte Szalma Lajos.

Jocó zavarban érezte magát, de igyekezett fesztelen maradni, felszívni magát, erőt méríteni ebből a remek napból.

– Ildikó miatt volt. Annyira meglepett, hogy ott volt a kisházban. Mondani akartam.

– Akkor mi a fenének kellett arcszesz, ha nem tudad, hogy ott lesz?

– Honnan tudtam volna, hogy ott lesz? Hogy egyáltalán ismered? Mikor soha nem avatsz be semmibe?

– Még egyszer kérdezem. Akkor mi a picsának kellett az arcszeszem?

Jocó duzzogva elhallgatott.

– Csak.

Lajos bácsi kísétált a fürdőszobából, egészen keskeny lyuk volt a szeme helyen. Egy vágat. Egy hasíték. Amiből áradt a gyűlölet.

– No fene, baszd meg. „Más cuccai között nem illik kotorászni”, erről még nem hallottál?

– Nem kutattam – védekezett Jocó.

Érezte, hogy megremeg a hangja.

– Nem hát – csapta le Lajos bácsi. Csak – éppen most fogyott el az arcszeszed.

– Mi ebben olyan szokatlan?

– Semmi. De ha még egyszer kutakodni mersz itt, elveszem a kulcsod.

Jocó azt hitte, nem jól hall.

– Tessék? Elveszed? Akkor vedd el most! Oda is adom.

Elkezdte leszedni a karikáról a kulcsot, de Lajos bácsi rászólt.

– Hagyjad, fiam. Ennyivel úgy sem lenne elintézve. Nem kell a kulcs. Menj el, és vedd meg a parfümöt. A Luther utcán találsz egy magándrogériát, apró szaküzlet, csak ott lehet kapni.

Kotorászni kezdett a beépített szekrény egyik fiókjában. Egy dobozt húzott elő.

– Ez a doboza, nehogy eltévedsz. De, ha mondd, hogy nekem lesz, tudni fogják. Egyedül én használok ilyet a városban.

Jocó sértődötten indult el az illatszerboltba, azt remélte, Lajos bácsi nem rontja el ezt a napot, és megelégszik azzal, hogy majd holnap beszerzi a parfümöt, és megbékülve mégis átbálgatja a Pedróba. De Szalma Lajos kötötte az ebet a karóhoz, hogy ő a saját illata nélkül egy tapodtat sem, ez az ő védjegye, őt mindig ez a csodás illat-aura lengi körbe, és enélkül ki sem mozdulhat. Jocó tekert, de most nem volt olyan nagyszerű a kerőzés, mint eddig, hiába igyekezett szándékolatlan megőrizni a jókedvét, érezte, hogy lassan, de biztosan elszivárog, és mire odajut majd, hogy belekörtölyölhet az első sörébe, megint csak az a magába roskadt, fanciesali figura lesz, aki eddig. Az illatszer boltban valóban tudták, a kölni kinek lesz, és az eladó hölgy széles mosollyal ismételtette, hogy tisztelteti Lajoskát, csókolgatja, jól viselkedjen a „pici fiú”. Jocó bólogatott, és átnyújtotta a bankkártyáját. A hölgy lehúzta, Jocó beütötte a PIN-kódot, és vártak. A biztonság kedvéért még kétszer megismételték az eljárást, mire a hölgy egészen biztosan kijelentette.

– Nincs pénz a kártyán.

– Az nem lehet – tiltakozott Jocó. – A teljes nyári spórolt pénzem rajta van. Százezer forint. És van még ötvenezres hitelkeretem is.

– Nem vásárolt valami nagy értékű tárgyat mostanában? – kérdezte az asszony.

Jocó kinézett az új, gyönyörűen csillogó, trendi kerékpárjára.

– Egy havi fizetés értékében? – tűnődött. – Annyiért semmi esetre.

Jocó megkapta a parfümöt hitelre, bár majdnem elszédült, mikor megtudta, hogy Lajos bácsi illat-aurája kis híján harmincezer forintot taksál; nem véletlen, hogy a kölnit nem lehet a német diszkont illatszerláncokban kapni. Lendületesen hajtott hazafelé, de most szinte undorodott a professzionális járgányától. Minél több apró érdekességet vett észre rajta, minél inkább világos lett, mennyire aprólékosan kidolgozott, fejedelmi kerékpár, annál inkább szorította a kétség, vajon mit művelt, hová lett a számlájáról a keserves nyári munkával összekuporgatott pénz. A parfümöt durcásan lökte oda Lajos bácsinak, pedig az, akár

egy gyerek, az illatszeres dobozt meglátva egészen más hangot ütött meg, és jóval engedékenyebben nyilatkozott a kocsmázós estéről. Most Jocó vetette vissza kevélyen, hogy hagyja őt békén. Átviharzott a melléképületbe, az ő birodalmába, ahol néhány pillanat alatt mindent feltűrt. Hová tehetette a bicikli jótállását, rajta a blokkot? Kutatás közben majdnem sírt. A mesés változásra, új énjére gondolt. Arra, hogy úgy vélte, eljött a fordulat, rátalált a saját útjára, hiszen végre, életében először, nem számolva a következményekkel, engedni mert a vágyainak. És nem is kellett csalatkoznia: az átalakulás ezzel a járgánnyal kezdődött. Hogy akár egy vidéki Szindbád, elment, és duhaj lazasággal vásárolt, mint akinek minden mindegy, nem kérdezett semmit, mert a bohém életélvezethez nem illik, hogy arról kérdezősködünk, mennyibe kerül a vágyálom. A dzsigolók sohasem garaszkodnak, és ő először szeretett volna gondtalanul, önfeledten birtokolni valamit, a *legjobb* valamit, nem a második legjobbat, a „nekem

ez is megteszi”-t, hanem a csúcok csúcsát! És igaza is volt. Feledhetetlen élmény volt tekerni Lajos bácsi hétvégi házába, nem beszélve arról, ahogy reggel felültette Ildit a vázra, és vakon tekert a Körös-parton. Soha olyan könnyednek nem érezte magát. Miért ne járna neki az élvezet? Miért büntetné meg ezért a nagyvilági gesztusért a Jóisten? A legelső fiókban végre megtalálta a mappát, a bicikli saját márkájára nyomtatva, tetszetős kartonpapír. Kinyitotta. Az eladó fiú lazasága, jókedve és nagylelkűsége jutott eszébe, amikor meglátta az árat. Hogy a legdrágább, biztonsági lakatot ajánlotta föl ajándékba. Jocó felkapcsolta a lámpát, és a fénybe tartotta a számlát. Betűvel: azaz száznegyvenhétezer háromszáz forint. A teljes nyári munkabére és háromezer forint híján a hitelkeret is. Nézte a papírt, a halványkék számokat, közben Lajos bácsi nyitott be, illatos volt, vidám, a haja hátranyalva.

– No, mi van, fiam? – kérdezte. – Péntek este nem ülünk tán itthon! Milyen élet ez? Hiszen miénk a világ!

Szamódy Zsolt fotója